

Nous mediterranis (III): Descobrir l'amor de Jesús en les seves ferides

Tercer article de la sèrie "Nous mediterranis" que aprofundeix en diversos aspectes de la vida interior de la mà de sant Josepmaria. En aquest es parla de com pregar contemplant la ferides de Jesús a la creu.

26/02/2018

Explica sant Joan que el dia de la resurrecció, al capvespre, els

deixebles s'havien reunit a casa i «per por dels jueus, tenien les portes tancades» (*Jn* 20,19). Estaven tancats, plens de temor. Llavors, «Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: – Pau a vosaltres. Dit això, els va mostrar les mans i el costat» (*Jn* 20,19-20). De cop i volta, l'angoixa d'aquells homes es va transformar en una profunda alegria. Van rebre la pau que el Senyor els portava, i van acollir després el do de l'Esperit Sant (Cf. *Jn* 20,22)

Molts detalls criden l'atenció en aquesta escena de l'Evangelí. Què esperaven els deixebles? Jesús es presenta inesperadament davant d'ells, i la seva presència els omple d'alegria i de pau. Coneixem algunes de les seves paraules i els seus gestos, però com devia ser la mirada que els va adreçar? L'havien abandonat. El van deixar sol. Van fugir covardament. Tanmateix, el Senyor no els ho retreu. Ell mateix els ho

havia anunciat. Sabia que d'aquella debilitat en podia sorgir una conversió profunda: «Jo he pregat per tu» –deia a Pere abans de la passió– «perquè no defalleixi la teva fe; i tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans» (*Lc* 22,31-32). El cor penedit dels deixebles podia acollir ara més plenament l'Amor que Déu els oferia. Altrament, potser ells –i Pere al capdavant– haurien continuat comptant potser massa amb les seves pròpies forces.

D'altra banda, per què Jesús els ensenya les mans i el costat? Hi ha quedat un rastre evident del turment de la crucifixió. I, tanmateix, la vista de les nafres no els omple de dolor, sinó de pau; no els provoca rebuig, sinó alegria. Ben pensat, aquestes marques dels claus i de la llançada són un segell de l'Amor de Déu. Es tracta d'un detall ple de sentit: Jesús va voler que al seu cos hi restessin

les ferides de la Passió després de ressuscitar perquè no quedés cap escletxa a la desconfiança i ningú no pogués pensar que, en vista de la nostra resposta tantes vegades mediocre i fins i tot freda, es podia penedir del que havia fet. L'Amor de Crist és ferm i plenament conscient.

A més, per a l'incrèdul Tomàs les nafres havien de ser el senyal inequívoc de la Resurrecció. Jesús és el Fill de Déu, que veritablement ha mort i ha ressuscitat pels nostres pecats. «Les nafres de Jesús –ensenya el Sant Pare– són un escàndol per a la fe, però són també la comprovació de la fe. Per això, al cos de Crist ressuscitat les nafres no desapareixen, hi resten, perquè aquelles nafres són el signe permanent de l'amor de Déu per nosaltres, i són indispensables per a creure en Déu. No per a creure que Déu existeix, sinó per a creure que Déu és amor, misericòrdia, fidelitat.

Sant Pere, citant Isaïes, escriu als cristians: «amb les seves ferides us curava» (1Pe 2,24; cf. Is 53,5)»[1].

La tradició espiritual ha trobat a les nafres del Senyor una font de dolçor. Sant Bernat, per exemple, escrivia: «A través d'aquestes clivelles, puc libar mel silvestre i oli de roques de pedrenyal (cf. Dt 32,13), és a dir, puc tastar i veure que bo que és el Senyor»[2]. En aquestes ferides reconeixem l'Amor sense mesura de Déu. Del seu cor traspasat brolla el do de l'Esperit Sant (cf. Jn 7,36-39). Alhora, les ferides del Senyor són un refugi segur. Descobrir la fondària d'aquestes obertures pot obrir un nou mediterrani en la nostra vida interior.

«La Nafra Santíssima de la mà dreta del meu Senyor»

«Fiqueu-vos a les nafres de Crist», suggeria sant Joan d'Àvila: «allà diu Ell que hi viu el seu colom, que és

l'ànima que en simplicitat el busca»[3]. «Dins de les teves nafres, amaga'm», resa una coneguda oració. També sant Josepmaria farà seva aquesta manera d'acostar-se al Mestre, tan arrelada entre els cristians. Així, el 1933, anota: «Ficar-me cada dia en una nafra del meu Jesús»[4].

Aquesta és una de les devocions que mantindrà al llarg de tota la seva vida, i que recomanarà també als joves que se li acostaran[5]. Amb tot, pren un relleu especial arran d'una experiència que li va obrir un panorama nou, immens, i que va tenir lloc en plena guerra civil espanyola, mentre vivia a Burgos. Era una època de patiment per a ell: els seus fills en l'Opus Dei es trobaven escampats per la península; uns als fronts de batalla, d'altres amagats en diferents punts, alguns d'ells encara a la zona on hi havia persecució religiosa. El mateix

passava amb la seva mare i els seus germans. De les seves filles espirituals, en fi, amb prou feines en tenia notícies. A més, alguns dels que abans l'havien seguit havien perdut la vida durant la guerra.

En aquestes circumstàncies, sant Josepmaria se sentia cridat a redoblar els seus esforços, la seva oració i, en particular, les seves penitències. Tanmateix, al principi del mes de juny del 1938, mentre es dirigia al Monestir de las Huelgas, on estava duent a terme una tasca d'investigació, rep una llum de Déu especial, que descriu en una carta a Juan Jiménez Vargas aquell mateix dia:

«Estimat Juanito: Aquest matí, caminant cap a les Huelgas, a on vaig anar per fer la meva oració, he *descobert* una Mediterrània: la Nafra Santíssima de la mà dreta del meu Senyor. I encara hi soc: tot el dia

entre petons i adoracions.

Veritablement, que n'és d'amable la Santa Humanitat del nostre Déu! Demana-li tu que Ell em doni el seu veritable Amor: així quedaran ben purificades totes les meves altres afeccions. No s'hi val a dir: cor, a la Creu!: perquè, si una Ferida de Crist neteja, guareix, calma, enforteix i encén i enamora, què no faran les Cinc obertes a la fusta? Cor, a la Creu!: Jesús meu, què més voldria jo! Entenc que, si continuo amb aquesta manera de contemplar (m'hi va ficar Sant Josep, el meu Pare i Senyor, a qui vaig demanar que em bufés), em tornaré més *chalo* que mai no he estat. Prova-ho tu!»[6]

Feia temps que recorria el camí de la Humanitat del Senyor. També la devoció a les nafres de Crist. Amb tot, inopinadament, es va obrir davant d'ell com «una Mediterrània». Es va endinsar de cop i volta en el significat d'Amor redemptor que

tenien aquelles ferides, i va comprendre que la millor manera de correspondre a tan gran Amor no consistia en el que ell pogués *fer*, sinó justament a submergir-s'hi: contemplant-lo i deixant-se abraçar completament per aquest Amor.

Continua la carta precisament fent referència a l'esforç que li suposa la seva situació: «Sento una enveja enorme dels que són als fronts, malgrat tot.» I al·ludeix a la figura cèlebre d'un sacerdot castrense, conegut per la seva vida penitent: «Se m'acut pensar que, si no tingués ben assenyalat el meu camí, seria magnífic deixar curt el P. Doyle. Però... això m'aniria molt bé: mai no m'ha costat gaire la penitència. Sens dubte, aquesta és la raó que em portin per un altre camí: l'Amor». El seu camí és l'Amor: estimar i deixar-se estimar. En acomiadar-se, es referma en aquesta convicció: «Una

abraçada. Des de la Nafra de la mà dreta, et beneeix el teu Pare»[7].

Aquell esdeveniment, aquella llum inesperada, va ser un signe d'esperança i va constituir sens dubte un estímul per al seu treball sacerdotal. Gràcies a aquesta il·luminació divina, una realitat coneguda i meditada moltes vegades—un camí transitat i recomanat per ell mateix— es va convertir de sobte en una *novetat*, una mina de riquesa inesgotable, de la qual ja no va voler separar-se.

Defensats per l'Amor

Les nafres de Jesús són un recordatori perenne del seu Amor, que va arribar fins a l'extrem en el seu sacrifici a la Creu. Déu no es penedeix d'estimar-nos. Per això, la contemplació d'aquest Amor seu és una font d'esperança. A la vista del Ressuscitat, que conserva les marques de la seva Passió, ens

adonem que «precisament aquí, en el punt extrem de la seva humiliació – que és també el punt més alt de l'amor– hi ha germinat l'esperança. Si algú de vosaltres pregunta: “Com neix l'esperança?”. “De la creu. Mira la creu, mira el Crist Crucificat i d'aquí t'arribarà l'esperança que ja no desapareix, la que dura fins a la vida eterna”»[8]. A la Creu va néixer i reneix sempre la nostra esperança. Així, «amb Jesús cada foscor nostra pot ser transformada en llum, tota derrota en victòria, tota desil·lusió en esperança. Tota: sí, tota»[9]. És aquesta seguretat la que feia exclamar sant Pau: «Qui ens separarà de l'amor de Crist? La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, l'espasa? (...)Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima» (Rm 8,35.37).

Quan constatem la nostra debilitat i el nostre pecat, sovint se'ns pot

esmunyir dins l'ànima, de maneres diverses, la temptació de la desesperança. El que en algun moment havíem acceptat potser amb frivolitat o certa condescendència, es presenta de cop com un absurd «no», una manotada al Déu que ens estima. També la nostra resposta tèbia i desganada pot ser un motiu de desesperació. Però tot això no és més que un seguit de temptacions del mateix que ens va fer caure.

Contemplar les nafres del Senyor pot ser la millor manera de reaccionar: les seves nafres ens recorden que el seu Amor és «fort com la mort» (Ct 8, 6). Més encara, perquè el seu Amor ha vençut la mort. Un poeta contemporani ho expressa d'una manera tan sintètica com bonica: «Rentat per l'aigua del costat / i dins de la ferida defensat / de tant no que només porta no res, / de tant tebi sí, de tanta treva»[10].

Tornar a contemplar la Humanitat del Senyor, ferida pels nostres pecats, ressuscitada, pot ser per a nosaltres una font d'esperança. Com als deixebles, Jesús no ens mira amb ressentiment. No ens retreu els nostres pecats, les nostres debilitats, les nostres traïcions. Al contrari, ens *reafirma*, perquè el seu amor és veritablement *incondicional*. No ens diu: «T'estimo, si fas bondat», sinó «t'estimo, per a mi ets un tresor, i ho continuaràs sent passi el que passi». Aquesta consciència, que pot néixer contemplant les ferides obertes al cos del Senyor, ens omplirà d'alegria i de pau. *Passi el que passi*, ens hi podem refugiaracollir-nos de nou al perdó de Déu: «En la meua vida personal – explicava el Sant Pare en una homilia–, he vist moltes vegades el rostre misericordiós de Déu, la seva paciència; he vist també en moltes persones la determinació d'entrar en les nafres de Jesús, tot dient-li: “Senyor soc aquí, accepta la meua

pobresa, amaga a les teves nafres el meu pecat, renta'l amb la teva sang”. I he vist que Déu ho ha fet sempre, ha acollit, ha consolat, ha rentat, ha estimat»[11].

Reconèixer la nostra petitesa no és una derrota, ni una humiliació. Podria ser-ho, si Déu fos algú que volgués dominar-nos. Però no ho és. És l'Amor el que el mou: l'Amor incondicional que ens dona, i que espera que sapiguem acollir.

El camí de la compassió

Hi ha moltes maneres d'acostar-se a les nafres del Senyor: «Aneu-hi com més us commogui», aconsellava sant Josepmaria[12]. Sabem com li agradava *endinsar-se* amb la imaginació en l'Evangelí. A *Sant Rosari*, per exemple, contemplant el primer misteri gloriós, comenta: «I, abans d'acabar la dena, tu has besat les nafres dels seus peus..., i jo, més atrevit —soc més infant— he posat

els meus llavis sobre el seu costat obert. »[13].

Recordant la manera com sant Josepmaria feia l'acció de gràcies de la Missa, lloc privilegiat per renovar diàriament la seva trobada personal amb l'Amor de la seva Vida, monsenyor Xavier Echevarría descrivia com «s'agenollava els primers minuts, a terra o al reclinatori: mirant el crucifix de butxaca agafat entre les mans, recitava l'oració *En ego [Mireu-me, oh el meu estimat i bon Jesús]*. Mentre repetia les paraules que es referien a les nafres del Senyor, besava devotament cadascuna»[14].

Les ferides del Senyor, que amb tanta profunditat va descobrir sant Josepmaria aquell matí de juny, no només revelen l'Amor que el Senyor ens té: són alhora una invitació a coredimir amb Ell, com ho fa santa Maria; a ser el seu Cirineu, a

consolar-lo per tantes ofenses que fereixen el seu Cor, sobretot perquè fereixen el nostre... Una crida, en fi, a cuidar-lo precisament en aquells «germans meus més petits» amb qui s'identifica, en qui d'alguna manera ha volgut quedar-se (Cf. *Mt 25,40*).

Per això, dins de l'itinerari que va portar sant Josepmaria a descobrir aquella Mediterrània –sens dubte una llum de Déu–, no s'han d'oblidar l'enorme quantitat d'hores que va dedicar a cuidar malalts i gent sense recursos pels barris més pobres de Madrid. Aquesta és sens dubte una manera formidable de descobrir l'Amor de Déu: sortir de nosaltres mateixos per tocar Jesús en les persones que pateixen. Es tracta, sens dubte, d'un camí segur.

Aquesta via ens porta a deixar-nos interpel·lar per Ell, a acostar-nos a les seves nafres i a respondre amb amor al seu Amor. Aprenem així a

viure amb els altres la mateixa tendresa que Déu aboca sobre la nostra debilitat personal. Per aquest camí, la nostra pròpia vida adquireix un sentit renovat de missió que ens llança més enllà de nosaltres mateixos amb l'auxili no de les nostres forces, sinó d'una crida que ve de Déu, que ens transforma i compta amb nosaltres per sembrar al món la seva pau i la seva alegria. El Sant Pare insisteix incansablement en aquest punt: «De vegades sentim la temptació de ser cristians mantenint una prudent distància de les nafres del Senyor. Però Jesús vol que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent dels altres. (...) Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament i vivim la intensa experiència de ser poble, l'experiència de pertànyer a un poble»[15].

Ficar-nos a les nafres de Crist, pel camí de la compassió i de la

contemplació, pot obrir-nos una autèntica Mediterrània: aprendrem així a refugiar-nos en aquestes ferides d'Amor, i a estimar amb tot el cor els qui ens envolten, començant pels qui més ho necessiten; persones que sovint són a la vora del camí, a casa nostra mateix.

Lucas Buch

Foto: Santi Villamarín (cc)

[1] Francesc, Homilia, 27-IV-2014.

[2] Sant Bernat, *Sermó 61* (Sobre el llibre del *Càntic dels Càntics*), 4.

Testimonis abundants sobre aquesta devoció, i una manera de viure-la, es poden trobar a P. Beteta, *Mirarán al que traspasaron*, Rialp, Madrid 2009.

[3] Sant Joan d'Àvila, *Epistolari*, carta 47. Cf. *Ct* 2,16.

[4] Sant Josepmaria, *Apuntes íntimos*, n. 1799b, de 1933, a *Santo Rosario. Edición crítico-histórica*, Rialp, Madrid 2010, comentari al primer misteri gloriós, p. 226, nota 5.

[5] «Em quedaré ficat cada dia, complint un propòsit antic, a la Nafra del Costat del meu Senyor:» Sant Josepmaria, *Apuntes íntimos*, n. 1763, de 1934; a *Camino. Edición crítico-histórica*, Rialp, Madrid 2004, 3a ed., comentari al n. 288.

[6] Sant Josepmaria, Carta a Juan Jiménez Vargas, 6-VI-1938, a A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. 2, Rialp, Madrid 2002, 288-289.

[7] *Ibidem*.

[8] Francesc, *Audiència general*, 12-IV-2017.

[9] *Ibidem*.

[10] Julio Martínez Mesanza,
“Defendido”, a *Gloria*, Rialp, Madrid
2016.

[11] Francesc, *Homilia*, 7-IV-2013.

[12] Sant Josep maria, *Amics de Déu*,
n. 303.

[13] Sant Josep maria, *Sant Rosari*,
primer misteri gloriós.

[14] Javier Echevarría, *Memoria del
Beato Josemaría*, Rialp, Madrid 2000,
p. 235.

[15] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii
Gaudium* (24-IX-2013), n. 270.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/nous-
mediterranis-iii-descobrir-l-amor-de-
jesus-en-les-seves-ferides/](https://opusdei.org/ca-ad/article/nous-mediterranis-iii-descobrir-l-amor-de-jesus-en-les-seves-ferides/) (11/04/2025)